

GERDA VAN WAGENINGEN

Zomer van geluk

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Ze zag hem voor het eerst op de zaterdag voor Pasen. Hij stond bij de bakker te wachten, net als de anderen. Het was druk. Ze had niet opgelet, pas toen een van de andere klanten beleefd 'Goedemorgen, dokter' zei, keek ze op. Dus dat was de nieuwe dokter. Hij was al een paar weken in het dorp, nadat de oude Van Heukelen zijn praktijk had overgedaan, maar ze waren thuis allemaal gezond en kwamen maar zelden bij de dokter. Alleen haar moeder had hem een paar maal ontmoet, op haar werk.

De blik die Marianne hem toewierp was dan ook slechts kort. Niettemin zag ze een lange, magere man met blond haar dat in lichte slagen viel. Het was nogal lang, er waren al mensen in het dorp die daarover kletsten. Verder was er niets bijzonders aan hem. Een nogal bleke man, met een bril die een beetje was afgezakt en die hij met een ongeduldig gebaar weer terugduwde. Chiel van Oosterom was

zijn naam en hij was eenendertig jaar oud. Dat wist ze uit de kranten. Mariannes gedachten dwaalden alweer verder. Wat was het leven ineens ingewikkeld geworden! Gisteravond thuis was er een daverende ruzie geweest. Reina, haar tweelingzuster, zong al jaren bij een bandje. Waarom moest vader nu ineens zoveel herrie maken omdat ze een of ander concours hadden gewonnen en als prijs een plaatje mochten maken? En dan was Jan er ook nog. Hij werd een beetje ongeduldig en ze wist niet goed wat ze met hem aan moest.

De dokter was eindelijk aan de beurt. Hij kocht een volkorenbrood en twee krentenbollen. Was dat alles om de Paasdagen door te komen? Zijn huishoudster was een paar dagen met vakantie, had ze gehoord. Haar moeder had er even aan gedacht hem een keer te eten te vragen. Uiteindelijk was hij hier helemaal vreemd en het lange weekeinde zou ongezellig voor hem zijn. Toen zag ze in het voorbijgaan dat zijn ogen blauw waren en dat hij een smalle mond had. Een heel gewoon gezicht, waarvan de enige aantrekkelijkheid de vriendelijke blik was die in zijn ogen lag. Nu was ze zelf aan de beurt, eindelijk. Ze vergat de dokter en lette op haar boodschappen. Een-

maal buiten bond ze de mand tussen de snelbinders van haar fiets en ging ze op huis aan.

Hu, wat was het guur en koud. De wind was fel en er dreven zware wolken door de lucht. Zo nu en dan vielen er een paar regendruppels, en zelfs waren de mensen die ochtend niet verschoond gebleven van een hagelbuitje. Mariannes vingers werden helemaal rood en stijf om het stuur. Had ze nu toch haar wanten maar aangetrokken.

De familie Leeuwenburgh woonde even buiten de eigenlijke dorpskern. Het huis was al tamelijk oud, maar haar vader had het in zijn vrije tijd helemaal verbouwd. Het lag heerlijk vrij aan een dijk, omgeven door vruchtbomen. Er stonden nog wel andere huizen naast dat van hen, maar daar had je toch geen hinder van. Aan de ene kant van het huis lag de schuur, waarvan een gedeelte was omgebouwd tot garage, aan de andere kant lag de moestuin.

Marianne was blij toen ze thuis was. Dit waren de laatste boodschappen. Eigenlijk was het wel wat ongezellig dat moeder nu net met de Pasen moest werken. Voordat ze trouwde was mevrouw Leeuwenburgh kraamverzorgster geweest en drie jaar geleden was ze be-

gonnen haar oude beroep zo nu en dan weer uit te oefenen. Als het druk was, viel ze in en nam een verpleging op zich. Ook hielp ze in vakantietijd of als er door ziekte gebrek was aan personeel. Moeder was opgebloeid, de klachten waarvan ze door de overgang last had waren zoetjesaan een stuk minder geworden. Vader stond er ook achter. Hij was onderwijzer aan de technische school van de streek in een naburig dorp. Vaak was hij zo moe na een schooldag dat hij alleen maar onderuit voor de televisie wilde hangen en elk woord dat je dan tegen hem zei was teveel. Vooral voor moeder was dat eigenlijk heel ongezellig.

Zo kwam het dat Marianne net zogoed als Reina het ouderlijk huis begon te ontvluchten. Vandaag was vader echter in de tuin bezig en moeder zou om twee uur thuis komen. Reina had mokkend de boel in huis opgeruimd terwijl Marianne de boodschappen deed. De koffie stond klaar toen ze binnen kwam en ze wreef haar koude handen.

‘Dat is precies waar ik behoefte aan heb, Reina.’

‘Laten we er even gezellig bij gaan zitten. Pa heeft al koffie gehad. Hij heeft geen stom

woord tegen me gezegd.'

'Hij heeft eindelijk vakantie. Misschien draait hij bij als hij niet zo moe meer is.'

't Is maar te hopen. Vind jij het gek, dat ik zo in de muziek opga?'

'Je hebt altijd veel met muziek opgehad. Je speelde al heel vroeg in de harmonie. Daar heeft pa nooit iets tegen gehad, integendeel. En toen je pas bij het bandje zong was hij zelfs trots op je. Ik denk dat hij bang is.'

'Dat is hij wis en zeker. Zeg, wat een lekkere koekjes. Laten we er een nemen. Pa denkt dat in de muziekwereld alle contracten tussen de lakens geregeld worden.'

'Misschien is dat een beetje waar. Er zijn genoeg mannen die zich als kruiwagen laten gebruiken voor jonge meisjes als daar een zeker iets tegenover staat.'

'Dat weet ik best wel. Maar ik voel het als een motie van wantrouwen als hij dat van mij denkt.'

'Hij is er bang voor.'

'Zo ben ik niet. Ik heb helemaal geen belangstelling voor mannen en nog minder voor seks zonder liefde. Ik wil wat bereiken in het leven, dat is alles. En ik zal alle fatsoenlijke middelen daartoe aangrijpen. Neem één ding

van me aan, Marianne. Eenmaal zal ik een plaat maken die de bovenste plaats van de hit-parade zal halen!’ Reina’s stem klonk harts-tochtelijk en Marianne wist dat ze het meende. Uiterlijk leken de zusjes sprekend op elkaar, hetzelfde lichtblonde, dikke haar, dezelfde diepbruine ogen die er zo’n levendig contrast mee vormden, dezelfde kleine rechte neus en dezelfde sierlijk gewelfde mond. Toch hield iedereen hen moeiteloos uit elkaar. Hun doen en laten was zo totaal anders. Innerlijk verschilden de beide meisjes als dag en nacht.

Nadat ze beiden de havo hadden bezocht was Reina een jaar op het conservatorium geweest. Daar had ze het echter niet uitgehouden en nu werkte ze al jaren voor een uitzendbureau – net als het haar uitkwam. Ze was eierzuchtig en wist precies wat ze wilde. Haar inkomen vulde ze aan met wat ze met haar optredens verdiende. Ofschoon ze zich een hoog doel stelde, twijfelde Marianne er niet aan of ze zou het bereiken – op de een of andere dag.

Zelf had ze na haar schooltijd een baan gevonden als verkoopster in een boekwinkel. Ze hield van boeken, las graag en veel, ze vond het heel plezierig werk. Ambities zoals haar

zuster had ze niet. Ze was lid van de plaatselijke tennisvereniging en als het zo uitkwam ging ze graag wat fietsen in de polder. En dan was Jan er natuurlijk, het laatste jaar. Ze zagen elkaar tegenwoordig vaak, hun verkering was ongemerkt serieus geworden en Jan drong al enige tijd aan op een verloving. Hij was vijfentwintig en het werd tijd dat hij trouwde.

‘Gelukkig heeft Ma meer begrip voor je ambities,’ suste Marianne.

Reina zuchtte. ‘Ja, dat is zo. Maar als het erop aankomt trekt ze toch één lijn met Pa.’

‘Zo hoort het ook in een goed huwelijk.’

‘Daarom wil ik ook nooit trouwen. Misschien een losse verhouding, zo nu en dan. Maar geen binding. Dat is een blok aan je been.’

‘En kinderen?’ vroeg Marianne zacht.

‘Geen behoefte aan. Ik ben niet zoals jij. Trouw jij nu maar met de ware Jozef en krijg er een hele rits.’

‘Dat is nu ook weer wat overdreven.’

‘Maar Jan wordt ongeduldig, hè?’ vroeg Reina. Ze keek eens nieuwsgierig naar Marianne.

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg deze.

‘Dat zie je toch zo? Als je zo lang verkering hebt is een man niet meer tevreden met een handje en een zoentje. De blik in zijn ogen is me maar al te bekend. Er zijn veel mannen die zo kijken.’

Ja, er waren veel mannen die Reina buitengewoon knap vonden. Marianne wist niet hoe het kwam, dat Reina altijd alle ogen tot zich trok en zij niet. Misschien miste zij de gemakkelijke manier waarop Reina door het leven danste?

‘Maar dat wil ik niet,’ zei ze stug. Reina was altijd zo openlijk, zelf had ze daar nogal moeite mee. Ze voelde zich dan links en verlegen.

‘Dus moet je kiezen,’ constateerde haar zuster quasi opgewekt. ‘Jan zijn zin geven en goede maatjes blijven, of op je stuk staan en zijn buien verdragen. Ik benijd je niks. Je hele leven zal vol dergelijke keuzes zijn. Over een paar jaar zit je als boerin op “Vogelenzang” en ren je de hele dag heen en weer tussen man, kinderen en koeien.’

‘Dat wil ik juist.’

‘En jijzelf dan? Je zult je hele persoonlijkheid verliezen.’

‘Dat denk ik niet. Het hebben van een ge-

zin maakt tegenwoordig van een vrouw geen huissloof meer. Als ze wil, kan ze zich heel goed verder ontwikkelen. Een hobby hebben en wat leren, dergelijke dingen.'

'Een boerin niet.'

'Voor een boerin zal dat inderdaad wat moeilijker liggen. Maar als je man nu eenmaal boer is? En ik hou van dieren.'

'Jij vindt een koe een lief dier. Niet een opslagplaats van zoveel liter melk en zoveel kilo vlees.'

'Dat klinkt misselijk, Reina.' Marianne voelde dat ze langzamerhand boos werd.

'Lieve schat, het boerenleven is niets romantisch meer. Het is een hard en zakelijk leven en de meeste boeren staan met hun rug tegen de muur omdat ze gedwongen worden hoge investeringen te doen en hypotheeken af te sluiten, waarvoor ze zich later kapot kunnen werken om die af te lossen. Er is tegenwoordig niets meer aan, geen charme, geen romantiek.'

'We hebben het al vaker over dit onderwerp gehad. Laten we er maar over ophouden.'

'Het heeft inderdaad geen zin. Jij zit vast aan je Jantje en hebt daar volkomen vrede